

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

הכנה לחג שבועות

כתב מהרי"ץ ביעץ חיים (ח"ב עמ' מג):

בערב חג השבועות, צריך כל אדם להכין עצמו ולהוסיף בקדושה ויראת ה' כל היום, כדי שתמצא קדושת יום הקדוש, כסא ומושב לנוח בו, כי זמן תשובה הוא על אשר חטא בכבוד התורה.

ויהא זריז ונזכר להכין כל צרכי הרגל בעצמו ובכבודו, בשמחה וחיבה.

ומה טובו לאיש, אשר יפנה לטהר עצמו לטבול במי מקוה, להיותו נכון ומזומן בקדושה וטהרה בעת הלימוד בלילה הקדושה זאת.

ובכן אחר תפילת המנחה, תהיינה רגליו קלות כאילות לילך לבית הכנסת לתפלת ערבית בשמחה וישון, ויתן את קולו קול עז לומר מזמור יקום אלדיים וכי'.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו' (במדבר א. א)

לא ניתנה תורה אלא במדבר, וטעמים רבים לזה מובאים במדרשים. ועוד מובא במדרש: בשעה שאמר ירמיה לישראל מפני מה אין אתם עוסקין בתורה? אמרו לו, אם אנו עוסקין בתורה במה נתפרנס? באותה שעה הוציא להן צנצנת המן ואומר להם, הדור אתם ראו דבר ה', המדבר הייתי לישראל אם ארץ מאפליה, מדוע אמרו עמי רדנו לו נבוא עוד אליך (ירמיה ב. לא). אבותיכם שעסקו בתורה, ראו מהיכן נתפרנסו, ואתם עסקו בתורה ואני אפרנס אתכם מזה, ע"כ.

ואין צורך להזכיר את חשיבות ומעלת לומדי התורה בחורי הישיבות ואברכי הכוללים ההוגים מידי יום ביומו ללא הרף בתורה. רק אעלה מעשה קטן לשרש טעות הנמצאת בחלק מהעם. באחת הפעמים נקלעתי באחת מבתי כנסיות של בעלי בתים חובשי כיפות סרוגות בעיר גדרה סמוך לזמן תפילת מנחה. ובאותה עת אחד מהמתפללים קרא בקול רם שכולם ישמעו מאמרי חז"ל. בתוך כדי קרא גם את מאמר חז"ל 'וכל המהנה ת"ח כאילו הקריב תמיד', כאשר שמעו זו נתערר ויכוח סוער בין הנוכחים, כאשר אחד מתרים כנגד לומדי התורה שילכו לעבוד כמו שעשו בכל הדורות, וחיוק דבריו במאמר התנא באבות יפה תורה עם דרך ארץ וכי'. וכנגדו קם אחר ואמר 'נראה אותך יושב ולומד כל היום'. והסערה לא שקטה, זה מרים קולו מכאן וזה משיב לו משם, ואנכי הצעיר יושב דומם.

בין מנחה לערבית כיבדוני לשאת דברי תורה. בסיום דברי הזכרתי את הויכוח הסוער שהיה, ואמרתי: דעו לכם כולכם צודקים! זה שאמר שצריך תורה עם דרך ארץ צודק בהחלט! ככה כתוב וככה עשו בכל הדורות. וזה שאמר שכל הכבוד לאותם אברכים שיושבים כל היום ועוסקים בתורה, אכן צודק בהחלט! ואסביר דברי. אם באמת היינו עושים כאבותינו הקדושים קמים ללמוד בשנה שתיים בלילה עד עת התפילה, ואחר התפילה עושים שילוש (לימוד), ורק אחרי זה הולכים לעבוד ארבע חמש שעות. ואחרי זה לפני המנחה באים שוב ללמוד ובין מנחה למערב גם לומדים ואחרי ערבית שוב לומדים, על זה אמר התנא יפה תורה עם דרך ארץ והלואי והיינו עושים כך. אך כעת שרוב העולם לא עושה כך אלא לומד אולי שעה ששתיים ביום, מי ישלים את שאר שעות הלימוד החסרות מגינות על עם ישראל?? לכן אמרתי שגם הלה צודק, שאשריהם האברכים שמוסרים נפש ללמוד כל היום ומשלימים את מה שאחרים היו צריכים ללמוד!

ע"כ מחובותינו לחנך את בנינו לעסוק בתורה ולשאוף לגדול ולהיות מיושבי בית מדרש ללא הרף וללא הפסקה, שהתורה היא חיינו, ומצלת אותנו מן החטא, ומגינה עלינו ממרעין בישין.

ובכל יום ויום לא תמיד מתאפשר לנו לחנך את בנינו לאהבת התורה והתמדה בה, גם אם מדובר באב משפחה שהנו אברך השוקד באהלה של תורה. היות ובנו נמצא בתי"ת ולא רואה את התמדת אביו בכלל. וכשאביו חוזר הביתה מסייע הוא לרעייתו בעניני הבית. וכ"ש מי שהנו עובד קשה למחייתו, שאין בנו רואה עוסק בהתמדה ובשקידה בתורה.

אך כעת שחג מתן תורתנו לפנינו וכולם הולכים לבתי כנסיות להגות בתורה בלילה עד השחר, כאן עיני הבן בוחנות את אביו הכיצד ינהג? הכיצד ילמד? וזוהי היא הזדמנות פז להגדיל אהבת התורה והשקידה וההתמדה בה. ובשביל שהדברים יהיו מחוורין אפרט מעט.

ראשית לכל ינוח עוד בעוד היום גדול עמ"ש שלא יהיה עייף בלילה. ולאחר הסעודה לא ימשך בדברים אלא יזרוז לילך לבית המדרש בשמחה ובטוב לבב, ויהיו רגליו קלות כאילות להיות מראשוני חובשי הספסלים, והס מלהזכיר שלא יאחר ללימוד. ויהיה שקוע בלימוד ולא יפנה אנה ואנה. וגם כשמפסיקים לאתנחתא באמצע הלימוד לא יפספס במילי דעלמא. ואם סועד את לבו במיני פירות וכדו', לא ימשך בזה יתר על המידה. ויזכור שנינים קטנות צופיות עליו ומשפיעות על המשך זרעו.

ואם יעשה כל אלה וכי', בעה"י"ת יראה ברכה בעמלו שבנו ימשיך דרכו כפי שחפץ לבו, אכ"י"ר.

פרשת יתרו לטנים רבות שמחים במועדים טובים' שלוחה
לכל אחינו בית ישראל בכלל וקוראני העלון בפרט
ואתרונים חגיגים לחורים חיקרים ולכל התורמים הנכבדים יהיו

לרפואת
משה בן יוסף
בתוך שכחע"י

מרבני הקהילה

הרה"ג ברוך עוקשי שליט"א

רב ק"ק 'משכן נחמיה'

מהות ותוכן שלושת ימי הגבלה

פתרונות לפרשת 'בחוקות'
אחודה חידה! בהמה בעלת מום
נקראת 'טמאה' כמובא ברש"י ופסולה
להקרבה אך לאכילה היא כשרה.
הזוכה: אהרן יהודה גברא.
מי בתמונה? הרב סעדיה דהרי.

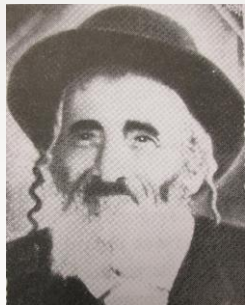
אמרו בגמרא בשבת (פג.) בריך רחמנא דיהב לן אורייתא תליתאי, לעם תליתאי, בחודש תליתאי, על ידי תליתאי, ביומא תליתאי. ואין ספק כי ההדגשה על הספרה השלישית לכל העניינים הנוגעים אל מתן תורה אומר דרשני, ולימוד גדול יש כאן.

ונקדים הקדמה לפי יסוד שראיתי בדברי הכהן הגדול רבי צדוק הכהן מלובלין (לר"ח סיון ד"ה ואמר) בתוספת נופך מרובה בס"ד. איתא בזוהר הקדוש (ח"ב דף ע"ה:) טעם למה ניתנה תורה בחודש סיון, וכתב שם, שיעקב נקרא 'תאומים', ורק משום שעשוי היה עמו נסתלקה האות 'א' ונקראו 'תומים', והוא עצמו 'תאומים'. ולכן ניתנה תורה ליעקב שנא' יתתן אמת ליעקב, בחודש סיון שמזלו הוא 'תאומים'.

וצריך ביאור, מהו הביאור שיעקב נקרא 'תאומים'? וכן צ"ב, מהו המשמעות לכך שחודש סיון מזלו הוא 'תאומים'. ומבאר הגה"צ ר' צדוק הכהן מלובלין זצ"ל, שיעקב מדתו היא 'תפארת', ותפארת היא בחינת 'תאומים' מחסד וגבורה, וגם חודש סיון הוא 'תפארת', ולכן מזלו ובחינתו הוא 'תאומים'.

זה ע"פ משי"כ המהר"ח על מאי דאיתא בזוה"ק (שם) עד דלא אשתמודע משה בסיהרא עימיה עד שלושה ירחים. וכתב ע"ז בהגהת מהר"ח, שחודש ניסן הוא כולו 'חסד', וחודש אייר הוא 'גבורה', וחודש סיון הוא 'תפארת', וע"כ ניתנה בו תורה. והיינו שחודש ניסן ראו ישראל ישועות מעבר לאשר מגיע להן ע"פ דין, שהרי היו בכלל עובדי ע"ז, כמאמר ... מ"מ זכו לישועה גדולה. וחודש אייר הוא כולל גבורה שבו בי"א נבחנו בעיני קוב"ה אם מתכוננים בניקיון דרכיהם ובתספורת מידותיהם לקראת מתן תורה. ובחינתו של הקב"ה בחודש זה יוצרת דין גדול, וע"כ נפטרו תלמידי ר"ע בחודש זה. וחודש סיון הוא כולל לשניהם, והוא 'תפארת'.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וכן הוא בגי' האבות. וכמו שאמרו במדר"ר, 'יהי אורי' זה אברהם וכו', ו'לחושך קרא לילה' זה יצחק, והיינו שאברהם הוא 'חסד' גמור ועסק רק בגמילות חסדים, כמו שנא' ויטע אשל בבאר שבע. ויצחק מידתו היא 'גבורה' ויראה שנא' ויחרד יצחק חרדה גדולה וכו', ונא' יופחד יצחק היה ליי. אבל יעקב כולל בתוכו את אברהם ויצחק, כי הוא 'תפארת' הכוללת את החסד והגבורה. והיינו כי כל זרע אברהם ויצחק יש בהם חסד וגבורה, רק אצל עשוי זה בלי 'א' ואצל יעקב זהו עם 'א'. והיינו דבאמת גם עשוי וגם יעקב קרויים תאומים ותכונתם דומה, שנא' 'הלא אח עשו ליעקב, ואת יעקב אהבתי, ואת עשוי שנאתי'. כך שיעקב נקרא 'תאומים' ועשו נקרא 'תומים'. והביאור הוא כי מדת 'תפארת' אינה 'תולדה' ממידות חסד וגבורה, אלא זו יצירה המשלבת בתוכה את 'החסד והגבורה' יחדיו, כצורת 'תאומים', דלא מתפרשין דא מן דא, והיינו ישות אחת הכוללת בתוכה שני עניינים 'חסד וגבורה'. (וזהו החילוק בין מידת 'ידעתי' ממידת 'תפארת', שהדעת היא 'תולדה' מחכמה ובינה, וה'תפארת' היא מזוג של 'חסד וגבורה' יחדיו, בבחינת 'תאומים'. ואולי על כן אין 'ידעתי' בחשבון ס' והתפארת נמנית בחשבונם. ואם טעיתי הרי"ב).

ובכך מובנים לי דברי הזוה"ק שאומר, שתפילת ערבית כוללת בתוכה את תיקוני שחרית ומנחה גם יחד. וזאת כי ערבית שיעקב תיקנה כוללת בתוכה 'חסד וגבורה', לא כתוצאה משניהם אלא כהתכללות של שניהם. אלא שאצל יעקב ה'תפארת' שלו זה 'תאומים' עם 'א' ואצל עשו ה'תפארת' שלו זה 'תומים' בלי 'א'. והיינו כי שניהם זרע אברהם ויצחק, ושניהם כוללים 'חסד וגבורה', אלא שחסד וגבורה במבט של גוי הוא להתנהג בחסד עם עצמו ובגבורה עם הבריות. אולם ולכן אין תורה בגויים כי תורה היא 'תפארת' דקדושה ואינה יכולה להיות אצל אה"ע אשר תפארתם היא תפארת דטומאה. ועל כן במעמד הר סיני ירדה שנאה לאוה"ע על ישראל, כי לא ירדה תורה עליהם. והנה אף שירדה שנאה לכל אה"ע, מ"מ עשו ובני מינו זורעו אחריו, שונאים לישראל יותר מכל האומות, שאמרו חז"ל 'הלכה, בידוע עשו שונא ליעקב והרי שעיקר השנאה הוא של אדומיים והם מאמיני הנצרות של ימינו, אבל שאר אומות פחות שונאים לנו. והרי בה אמור כי הם הכי דומים בתכונתם לישראל, כי בני עשו הם מה'תפארת' כי גם הם בחינת 'תומים', הם 'אח ליעקב' וכאשר ביארנו. וראוי היה שיקבלו תורה שקרויה 'תפארת', ולא זכו לקבלה וע"כ קנאתם ושנאתם כה גדולה.

וזהו מאמר הזוה"ק, שיעקב הוא 'תאומים' היינו כולל בתוכו כהשלמה אחת 'חסד וגבורה' וזו מידת 'תפארת'. ע"כ ניתנה לו תורה בחודש סיון שאף הוא 'תפארת', כולל בתוכו 'חסד' דניסן ו'גבורה' דאייר. והנה גם תורה היא 'תפארת', וכמאמר הזוה"ק בכמה מקומות, וכ"כ הרמ"ק ב'יתומר דבורה'.

וע"פ האמור לעיל יש לבאר, כי א"א להגיע לחקר הבנת התורה אלא מתוך התנגשות של 'חסד וגבורה', כי כך אמרו בקידושין (ז.) 'על כן יאמר בספר מלחמות ה', את והב בסופה' וגוי. וביארו שם שבתחילת הלימוד התי"ח נלחמים זב"ז ושונאין זא"ז, אולם לבסוף אין מסיימים ונפרדים זמ"ז, עד שנעשין אוהבין זל"ז. והביאור הוא, כי כל הקושיות והדקדוקים הם מצד חוש הביקורת, שהוא מצוי בעיקר אצל צד ה'גבורה'. והתירושים והיישובים הינם 'חסד', המצויים בעיקר אצל אישיותם מסטרא ד'חסד'. וישנם בביהמ"ד ויכוחים שמטרתם הם מדות רעות של גאוה וקנאה, ובהם אין עניינו עתה. אכן ישנם ויכוחים ששורשם בשרוש נשמתם של שני התלמידים, כי אחד הוא 'דין', ואחד הוא 'חסד'. וע"כ האחד מעורר את הקושיות והדקדוקים ואינו קל הבין את תירוצי חברו, וחברו בקל רואה ישובים לקושיות חברו, ואינו מבחין מאי קשיא ליה. ומיניה ומיניה מסתייע מילתא ורווחא שמענתא. כי לבסוף מגיעים לחילוק עמוק המלמד שאלו דברי אלודיים חיים, והמקשן צודק במקום או במקרה מסויים, והתוצרן צודק במקרה או בזמן אחר, ונעשים אוהבין זל"ז, כי נמצאו שהשלימו האחד את חברו, וזהו 'תאומים' בתורה. כי גם התורה זקוקה ל'חסד וגבורה' יחדיו, להיות 'תפארת', היינו לגלות איד כוללת בתוכה את שני העניינים בבחינת אלו ואלו דברי אלודיים חיים.

מאמצי תפילה
הש"ה' שהתקיימה
ברוב עם הבית
הכנסת 'פאולוס'
ב'דיק' חולקו
למשתתפים עי' נאה
נוסח תפילה
הש"ה' מהודרת
ומפוארת' בהוצאת
התלמוד תורה

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לרפואת
אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

ניתן להקדיש את העלון
להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

כל פקודי הלויים וגו' שנים ועשרים אלף (במדבר ג. לט).

אפשר לתת טעם למה מספר שבט לוי מועט ממספר שאר כל השבטים.

ידוע לפני הבייה ששאר השבטים צריכים לסבול גזירת בין הבתרים, שנאמר ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה. וגם כן הקב"ה רוצה להיות האומה הישראלית ידועה ומפורסמת בעולם.

ולפיכך רבוי שאר השבטים נעשה על ידי נס, שנאמר ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד, שלא כנוהג שבעולם. לפי כשירדו למצרים לא היו אלא שבעים נפש, ובמשך מאתים ועשר שנים רבו למספר ששים רבוא איש רגלי. וזה בצאתם ממצרים שנעשו עם עצום, שיזכרו לעמוד על נפשם המלחמה נגד אנשי הארץ ושאר הלוחמים בהם, כגון עמלק סיחון ועוג ובלק בן צפור וכדומה.

ולפיכך במאמר השם יתברך שהוא מושל בכל הנבראים, עשה בעולמו כרצונו ורבו בני ישראל במצרים שלא כטבעו, בשביל כמה סיבות.

האחת, צריך שתהיה אומה ישראלית נבדלת וידועה בעולם בין העמים, שנאמר ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, כלומר שעל ידיכם יודע שמי בעולם בכל דור ודור. לפי שעל ידי הגזירות הקשות שסובלים משאר האומות, כשהם צועקים לפניו, הוא מושיע אותם ונפרע להם מכל צריהם, ובאמצעות זה יודע שיש אלוה ישראל שהוא בורא עולם, כמו (שקרא) [שקרה] מהיותם במצרים ועד הנה.

אבל שבט לוי שהוא מוכן רק לעמוד ולשרת בשם השם ולברך בשמו הוא ובניו כל הימים, לא היה להם פריה כי אם לפי הטבע. ומזה יודע שהיתה פריה ורביה של שאר השבטים, נעשתה על פי נס ולא על ידי הטבע.

(יעדות ביהוסף' למחרי"ש יצחק הלוי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

מורא המקדש!

הרב סאלם יעקב מנחם זצוק"ל אשר היה האב בית דין של יעדן, היה בכל לילה יושב בישיבה ולומד אחר תיקון חצות, ופניו מאירים באור עליון עד כדי כך שהיה קשה להביט בו. נוסף לזאת היה גאון וחסידי, וידוע כבעל מופת, כל מי שהיה לו חולה בביתו היה הולך לרב, והרב היה עושה לו פדיון הנפש אחר תפילת שחרית והחולה מתרפא. הרבה אנשים אשר היה להם חולה בביתם היו באים אליו, ומביאים עמם לרב כוס מים. הרב היה לוקח את הכוס וממלמל עליו כמה דקות, ואח"כ האיש לוקח את הכוס ולא היה מדבר כל הדרך עד שיגיע אצל החולה. החולה היה שותה את המים ומתרפא מיד. וכך היה עושה עם הרבה חולים ומתרפאים על ידו.

בבתי הכנסת בעירו של הרב סאלים יעקב, היו זהירים שלא לדבר ח"ו שהרי הם מקדש מעט. והיות והציבור הקפידו בזה מאוד הורגש ממש שהשכינה שרויה.

פעם אחת בבהכ"נ הגדול קרה מקרה ב"מ, שהתקוטטו שני אנשים ואחד מהם העיז לדבר בעזות פנים בקול רם. שמע האב בית דין מוה"ר סאלם יעקב מנחם זצוק"ל דפק על השולחן שתי דפיקות כאות לשתוק! אך הלה המשיך לדבר. ארבעת שלוחי בית הדין הוציאוהו בכח מבית הכנסת. למחרת הוזמן האיש לדין. האיש בא כאשר כולו נפחד מאימת קדושת בית הדין, וחיכה מה יאמרו לו חברי בית הדין.

פנה אליו האב בית דין ושאל אותו, מה קרה לך אתמול שהעזת לדבר בבית הכנסת? ענה האיש ואמר, אני מודה באשמת. הרב בחמתו כדי לעשות גדר שלא יעניז מי שהוא לדבר עוד בבית הכנסת, חיזק את הדבר, ונתן הוראה לשמשים שיודיעו לצבור, לא לדבר עם האיש ולא לתת לו להכנס לבית הכנסת. וכך עשו במשך שלושה חדשים. לאחר מכן, הזמין אותו הרב אליו שוב ואמר לו, מותר אתה להכנס אך ורק לחצר בית הכנסת. ואחר כמה זמן הרשה לו הרב להכנס להתפלל בתוך בית הכנסת, אבל לא הושיבו במקומו הראשון אלא במקום אחר. וכל זה עשה הרב בכדי שלא ח"ו יקרה שוב שמי שהוא יזלזל במקדש מעט.

(יהודי עדן עמי צו)

מהליכות אבותינו

נעימות לימוד התורה שונות זו מזו

הקריאה **בנעימה ונינו, מעילה לזכרון**. ויש מחכמינו ז"ל שאמרו, כי כל הקורא בלא נעימה ושונה בלא זמרה, עליו הכתוב אומר 'וגם אני תני להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם' (יחזקאל כ. כה).

וקיבלנו מאבותינו נעיג נעימות מיוחדות לכל לימוד ולימוד וכו'. **וטעם השינוי בין הנעימות** כתב הר"ר אברהם ערוסי זצ"ל, בכדי שאם אדם עובר ברחוב ושמע קול לימוד בתוך הבית, מנעימותו ידע באיזה ספר הוא לומד, ע"כ. וביעיני יצחקי כתב, שהשינוי הם לתועלת הלומד עצמו, כל ספר לפי עניינו, נעימת הזוהר, מסולסלת ומליאה רגש קודש. וכן כל ספר וספר הנעימה מתאימה לעניין הנלמד (יעוין כ"ז באורך בשע"ה י"ד סי' קס"ד ט"ו-י"א ובעניני יצחק שם)

ציהאורי לשון

מְשָׁאוֹי – מה שכיום אומרים
מְשָׁאוֹי מלשון משא.

תורתן של בנים

למה שינה הכתוב?

"במדבר סיני באוהל מועד באחד לחודש השני" (במדבר א.א).

כתב הרשב"ם: כל הדברות שנאמרו בשנה הראשונה קודם שהוקם המשכן כתוב בהן 'בהר סיני', אבל משהוקם המשכן ב-אי לחודש השני בשנה השניה לא נאמר בהר סיני, אלא נאמר **במדבר** סיני באוהל מועד.

וכן מוכח במה שכתוב, 'ואלה תולדות אהרון ומשה ביום דבר ה' את משה בהר סיני, קודם שהוקם המשכן אז היו תולדות אהרון ארבעה, 'ואלה שמות בני אהרון נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר'.

אבל לסוף בשנה השניה שהוקם המשכן לא היו כי אם שנים לפי שלבסוף כשהוקם המשכן בשנה שניה נאמר 'וימת נדב ואביהוא לפני ה' במדבר סיני', בהר סיני היו ארבעה ולבסוף שנים, כי בו ביום שהוקם אהרן מועד מתו נדב ואביהוא. וכשהיו ארבעה הוזכר בהר סיני ואילו כשמתו אחרי הקמת המשכן הוזכר **במדבר** סיני.

מאת התלמיד **אביאל וגימה נ"י** כיתה ה'

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו
פרץ ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לעילוי נשמת

צדקה בת ר' שלמה
תנצב"ה

תפארת בנים

אחת מקבוצות תלמידי הגן סיימו את לימוד האותיות ולכבוד הסיום הכינה אחת האמהות עוגה

מיוחדת בצורת מעמד הר סיני עם אותיות מסביב לרגל חגיגתם

כיתה א'
שמחים בסיום פרשת וישב

אמהות הת"ת נסעו בערב ר"ח להתפלל על הבנים בקבר שמואל הנביא וקבר דוד המלך כאשר במהלך הנסיעה התקיימה שיחה מואת הרבנית שלמה תחי' וחולק שי

תפילת השליה

מהודרת ומפוארת בהוצאת הת"ת ומוחזיק מפתחות

מעוצב עם תפילת הדרך

עיצוב מיוחד של הת"ת וכן חוברת צניעות בת ישראל בנוסף לעוד מעדנים נוספים שחולקו לכל המשתתפות

חכמי תימן

הרב חיים יצחק הלוי זצ"ל

נולד בצנעא בשנת תר"פ. קיבל תורה מאביו הרב יחיא יצחק הלוי. בהגיעו למצוות נפטר אביו ולמד תורה מהרב חיים חובארה והרב חיים כסאר. נודע בין גדולי הרבנים בצנעא. ת"ח מופלג וחריף ובקי גדול בשי"ס ובפוסקים ואף בענייני קדשים וטהרות. עלה לארץ בשנת תשי"א. נתמנה לרב שכונה בעיר הרצליה בשנת תשכ"ב, ולאחר פטירת תלמיד אביו הרב יוסף שמן, נתמנה לרב העיר. התמסר לבני עירו והרביץ תורה ברבים. ביתו היה בית ועד לחכמים. עמד על משמר הכשרות בעיר. נועם הליכותיו ותפארת מידותיו היו לשם דבר. כל מילי דמתא עליה רמיו, פשוטו כמשמעו. הנהיג את העיר למעלה מארבעים שנה בגאון ובתפארת עד יומו האחרון.

נפטר בהרצליה ב' ניסן תשס"ה זינ"א

התודה...

למשפחת

מפעי

היקרה על שחכנו עוגה מושקעת לתפארה, למסיבת אנותיות של ילדי הגן.

יהא רעוא שיראן דורות ישרים מעורכים ההולכים בדרכי אבותינו הקדושים, אנ"י.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עלינוה

לגרפיקאית א' נחמן היקרה על פעולותיה הרבות למען התלמוד תורה, ללא כל תמורה ובחפץ ובשמחה. ישלם ה' לה ולכל בני ביתה בכפלי כפליים ללא מיער והגבלה, וכל אשר יעשו יצליחו.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

התלמיד מלאכי דורחי נ"י

זכה השבוע בהגרלת מבצע "בפרקי אבותינו"